

TAISTELUSOPIMUKSESTA KAPINAA VARTEN

„Revoljutsionnaja Rossija” sanoo (№ 58): „Pääsköön taistelumielisen yhtymisen henki vihdoin, edes nyt, veljesvihan raatelemien vallankumouksellis-sosialististen ryhmien riveihin ja herättäköön henkiin sosialistisen solidarisuuden tunnon, jota on rikollisesti jäydetty... Kootkaamme mahdollisimman suuri määrä vallankumouksellisia voimia lisäten niiden vaikutusta yksimielisellä rynnistyksellä!”

Olemme moneen kertaan joutuneet protestoimaan sosialistivallankumouksellisten keskuudessa vallitsevaa fraasien herruutta vastaan, sitä vastaan meidän on protestoitava nytkin. Minkä vuoksi noita hirmusanoja „veljesvihasta” y.m., hyvät herrat? Ovatko ne vallankumouksellisten arvolle sopivia? Juuri nykyään, jolloin on käynnissä todellinen taistelu ja vuodatetaan verta, mistä „Revoljutsionnaja Rossija” puhuu samoin kohtuuttoman kauniisti, juuri nyt nuo typerät liioittelut „veljesvihasta” kuulostavat erikoisen valheellisilta. Voimien säästäminen, te sanotte? Mutta voimiahan säästetään yhtenäisen, yksimielisen, periaatteellisesti yhdenmukaisen organisaation avulla eikä sillä, että liimataan yhteen erilaatuisia. Sellaisen yhteenliimaamisen hyödyttömällä yrityksillä ei voimia säästetä, vaan tuhlaata. Jotta „taistelumielinen yhtyminen” voitaisiin toteuttaa tosiasiassa eikä sanoissa, täytyy selvästi, tarkasti ja sitä paitsi *kokemuksen perusteella* tietää, missä nimenomaan ja missä määrin nimenomaan me *voimme* olla yhtenäisiä. *Ilman sitä* ovat puheet taistelumielisestä yhtymisestä vain sanoja, sanoja ja sanoja, mutta *tuo* tieto voidaan muuten saada nimenomaan sillä polemiikilla, taistelulla ja vihalla, josta te puhutte sellaisin „hirmu”-termein. Olisikohan se todellakin

parempi, jos me olisimme vaiti niistä erimielisyyksistä, jotka erottavat kokonaisia Venäjän yhteiskunnallisen ja Venäjän sosialistisen ajattelun valtavia vaiheita? Näinköhän yksinomaan „riidan kultti” aiheutti narodnikkilaisuuden, tuon demokraattisen porvariston epäselvän, sosialistisia haaveiluja täynnä olevan ideologian, ja marxilaisuuden, proletariaatin ideologian, välisen taistelun? Malttakaa, hyvät herrat, te saatatte itsenne vain naurun alaisiksi, kun menette puheissanne sellaiseen, kun pidätte edelleenkin marxilaista käsitystä narodnikkilaisuuden ja teidän „socialistivallankumouksellisuutenne” porvarillis-demokraattisesta olemuksesta „loukkauksena”. Me tulemme kiertämättömästi kiistelemään, eroamaan toisistamme ja kantamaan vihaa tulevissakin vallankumouskomiteoissa Venäjällä,— mutta täytyyhän historiasta oppia. Pitää huolehtia siitä, etteivät ne olisi odottamattomia, kaikille käsittämättömiä ja sotkuisia kiistoja tekojen hetkellä, pitää valmistautua siihen, että kiisteltäisiin periaatteellisesti, että tiedettäisiin jokaisen suunnan lähtökohdat, että etukäteen hahmoteltaisiin mahdollinen yhtyminen ja kiertämätön vihollisuus. Vallankumouksellisten aikakausien historia on antanut liiankin paljon esimerkkejä siitä tavattomasta vahingosta, jota tuottavat „taistelumielisen yhtymisen” hätiköiden tehdyt ja ennenaikaiset kokeilut, jolloin vallankumouksellisen kansan komiteoissa liimailaan yhteen mitä erilaatuisimpia aineksia *keskinäisiä kahnauksia ja katkeria pettymyksiä varten*.

Me haluamme käyttää hyväksemme tuon historian opetusta. Me näemme marxilaisuudessa, joka teistä näyttää ahdasmieliseltä dogmilta, nimenomaan tuon historiallisen opetuksen ja johtamisen kvintessenssin. Me näemme vallankumouksellisen proletariaatin *itsenäisessä*, leppymättömän marxilaisessa puolueessa sosialismin voiton ainoan takeen ja voittoon johtavan tien, joka on kaikkein vapain horjunnoista. Sen vuoksi me emme koskaan, tekemättä poikkeusta kaikkein vallankumouksellisimpinakaan ajankohdina, luovu socialidemokraattisen puolueen täydellisestä itsenäisyydestä, ideologiamme täydellisestä leppymättömydestä.

Näyttääkö teistä siltä, että se *tekee mahdottomaksi* taisteluhenkisen yhtymisen? Te erehdytte. Toisen edustajakokouksemme päätöslauselmasta te voitte nähdä, että me emme kieltäydy taistelua varten ja taistelusta tehtävistä

sopimuksista. Me korostimme „Vperjod” lehden 4. numerossa sitä, että vallankumouksen alkaminen Venäjällä epäilemättä lähentää noiden sopimusten käytännöllisen toteuttamisen hetkeä *. Vallankumouksellisen sosialidemokratian ja demokratian vallankumouksellisten ainesten yhteinen taistelu on itsevaltiuden kukistumisen kaudella kiertämätöntä ja välttämätöntä. Me olemme sitä mieltä, että parhaiten me edistämme tulevien taistelusuopimusten asiaa siten, että katkerien ja soimaavien fraasien asemesta tulemme tervejärkisesti ja kylmäverisesti punnitsemaan niiden mahdollisuuden ehtoja ja niiden todennäköisiä puitteita, „kompetenssia”, jos niin voidaan sanoa. Me aloitimme tämän työn „Vperjod” lehden 3. numerossa ryhtymällä tutkimaan „socialistivallankumouksellisten puolueen” edistystä narodnikkilaisuudesta marxilaisuuteen **.

„Joukot itse tarttuivat aseisiin”, kirjoittaa „Revoljutsionnaja Rossiija” tammikuun 9 päivän johdosta. „Epäilemätöntä on, että ennemmin tai myöhemmin kysymys joukkojen aseistamisesta tulee ratkaistuksi”. „Ja silloin juuri tulee mitä kirkkaimmin ilmenemään ja toteutumaan se terrorismin ja joukkoliikkeen yhteensulautuminen, johon me puolueemme taktiikan koko hengen mukaisesti pyrimme sanoin ja teoin”. (Huomautamme suluissa, että viimeisen sanan yhteyteen me laittaisimme mielellämme kysymysmerkin, ja jatkamme lainausta.) „Siitä ei ole kovin kauan, kun nämä liikkeen kaksi tekijää olivat erillään toisistaan ja tuo erilläänolo riisti niiltä tarvittavan voiman”.

Mikä on totta, se on totta! Juuri niin. Intelligenttien terrori ja työväen joukkoliike *olivat erillään toisistaan ja tuo erilläänolo riisti niiltä tarvittavan voiman*. Juuri niin on aina sanonut vallankumouksellinen sosialidemokratia. Juuri sen vuoksi se on aina taistellut ei ainoastaan terroria vastaan, vaan myös niitä terrorin puoleen horjahteluja vastaan, joita puolueemme intelligenttisiiven edustajilla on usein ilmennyt ***. Juuri sen vuoksi terroria vastaan kiisti myöskin vanha „Iskra”, kun se 48. numerossaan kirjoitti: „*vanhan tyypin* terroristinen taistelu oli vallankumouksellisen taistelun uhkarohkein laji, ja henkilöillä, jotka

* Ks. tätä osaa, ss. 84—85. *Toim.*

** Ks. tätä osaa, ss. 68—75. *Toim.*

*** Kritshevski „Rabotsheje Delon” 10. numerossa. Martov ja Zasulitsh Lekertin laukauksen johdosta. Uusiskralaiset yleensä lehtisessä Plehven murhan johdosta **.

siihen ryhtyivät, oli päättäväisten ja itseuhrautuvaisten toimenmiesten maine... Mutta nyt, jolloin mielenosoitukset kasvavat avoimeksi vastarinnaksi viranomaisia vastaan,... vanha terrorismimme lakkaa olemasta poikkeuksellisen rohkea taistelutapa... Nyt on sankaruus astunut toreille; meidän aikamme todellisia sankareita ovat nyt ne vallankumoukselliset, jotka kulkevat sortajiaan vastaan nousseiden kansanjoukkojen johdossa... Ranskan suuren vallankumouksen terrorismi... alkoi vuoden 1789 heinäkuun 14 p:n Bastiljin valloituksella. Sen voima oli kansan vallankumouksellisen liikkeen voimaa... *Tätä* terrorismia ei aiheuttanut pettymys joukkoliikkeen voimaan, vaan päinvastoin horjumaton usko sen voimaan... *Tämän* terrorismin historia on erittäin opettavaista venäläiselle vallankumoukselliselle”*.

Niin ja tuhat kertaa niin! *Tämän* terrorismin historia on tavattoman opettavaista. Opettavaisia ovat myöskin „Iskrasta” esitetyt sitaatit, jotka kuuluvat 1½ vuotta sitten olleeseen kauteen. Nuo sitaatit osoittavat meille koko mitassaan ne ajatukset, joihin vallankumouksellisten opetusten vaikutuksesta haluaisivat päästä myöskin sosialistivallankumoukselliset. Nuo sitaatit muistuttavat meille joukkoliikkeeseen *uskomisen* merkityksestä, muistuttavat vallankumouksellisesta sitkeydestä, joka saavutetaan vain periaatteellisuudella ja joka yksin vain voi pelastaa „pettymyksiltä”, joita tuon liikkeen pitkäaikainen *näennäinen* seisaus aiheuttaa. Nykyään, tammikuun 9 päivän jälkeen, ei minkäänlaisista „pettymyksistä” joukkoliikkeen suhteen voi ensi näkemältä olla puhuttakaan. Mutta niin on vain ensi näkemältä. Täytyy erottaa joukkojen sankaruuden kirkkaan ilmauksen herättämä hetkellinen „ihastus” kestävästä, harkituista vakaumuksista, jotka yhdistävät erottamattomasti puolueen kaiken toiminnan joukkojen liikkeeseen sen vuoksi, että perustaksi on asetettu luokkataisteluperiaate. Pitää muistaa, että niin korkea kuin se vallankumouksellisen liikkeen nykyinen taso onkin, joka on saavutettu tammikuun 9 päivän jälkeen, niin joka tapauksessa tämä liike käy vielä monen etapin kautta siihen mennessä,

---

* Tämä kirjoitus „Iskrassa” on Plehanovin kirjoittama ja kuuluu siihen kauteen, jolloin sitä (№№ 46—51) toimittivat Plehanov ja Lenin. Plehanov ei silloin vielä mietiskellyt uutta suuntaa — kuuluisaa myöntävyisyyttä opportunistin suhteen.

kun sosialistiset ja demokraattiset puolueemme uudistuvat vapaalla Venäjällä uudella perustalla. Ja meidän on näiden kaikkien etappien, taistelun kaikkien käännteiden aikana pidettävä yllä sosialidemokratian murtumatonta yhteyttä proletariaatin luokkataisteluun, huolehdittava herkeämättä tämän yhteyden lujittamisesta ja varmistamisesta.

Meistä tuntuu sen vuoksi ilmeiseltä liioittelulta „Revoljutsionnaja Rossijan” seuraava väite: „Aseellisen taistelun pioneirit hukkuivat kiihtyneiden joukkojen riveihin”... Se on pikemminkin toivottua tulevaisuutta kuin jo toteutunutta nykyisyyttä. Sergein murha Moskovassa helmikuun 17 (4) p:nä, josta juuri tänään lennätin tiedoitti, on nähtävästi vanhan tyyppin terrorismia. Aseellisen taistelun pioneirit *eivät ole vielä* hukkuneet kiihtyneiden joukkojen riveihin. Moskovassa pioneirit pommeineen vaanivat Sergeitä nähtävästi siihen aikaan, kun joukot (Pietarissa) ilman pioneereja, ilman aseita, ilman vallankumouksellisia upseereja ja ilman vallankumouksellista esikuntaa „ryntäsivät vimmatulla raivolla teräviä pistimiä vastaan”, kuten samainen „Revoljutsionnaja Rossija” sanoo. Erilläänolo, josta edellä on puhuttu, *on vielä olemassa*, ja yksilöllinen, intelligenttien terrori hämmästyttää tyydyttämättömyydellään sitä enemmän, mitä selvemmäksi on nyt käynyt kaikille, että „joukot ovat kohonneet yksilösankarien tasalle, että niissä on herännyt joukkosankaruus” („Rev. Rossija” № 58). Pioneerien on *tosiasiassa* hukuttava joukkoihin, t.s. käytettävä uhrautuvaa tarmoan ollen erottamattomassa, tosiasiallisessa yhteydessä kapinaan nousevien joukkojen kanssa, kuljettava yhdessä joukkojen kanssa ei sanan kuvaannollisessa, symbolisessa, vaan kirjaimellisessa merkityksessä. Että se on välttämätöntä, sen suhteen on nyt tuskin minkäänlainen epäily ajateltavissa. Että se on mahdollista, sen todistaa tammikuun yhdeksäs päivä ja työväenjoukkojen yhä jatkuva kytevä syvälinen kuohunta. Se, että tämä on uusi ja korkeampi, aikaisempiin tehtäviin verrattuna vaikeampi tehtävä, se ei voi eikä saa pidättää meitä ryhtymästä heti sen käytännölliseen ratkaisemiseen.

Sosialidemokraattisen puolueen taisteluhenkisen yhtymisen vallankumouksellisdemokraattisen puolueen kanssa, sosialistivallankumouksellisten puolueen kanssa voisi osoittautua erääksi keinoksi, joka helpottaa sellaista ratkaisemista. Sellainen yhtyminen tulee olemaan sitä

mahdollisempi, mitä pikemmin aseellisen taistelun pioneerit „hukkuvat” kapinaan nousevien joukkojen riveihin, mitä päättäväisemmin sosialistivallankumoukselliset lähtevät sille tielle, jonka he itse hahmottelevat seuraavin sanoin: „kasvakoon ja lujittukoon tämä vallankumouksellisen terrorismin ja joukkoliikkeen alkanut yhteensulautuminen. pystykööt joukot pikemmin esiintymään terrorististen taistelukeinojen aseistamina!”. Pitäen silmällä tällaisen taisteluhenkisen yhtymisen yritysten mitä pikaisinta toteuttamista me julkaisimme tyydytyksellä seuraavan kirjeen, jonka olemme saaneet Georgi Gaponilta:

„Avoin kirje Venäjän sosialistisille puolueille.

Tammikuun veriset päivät Pietarissa ja muualla Venäjällä ovat asettaneet sorretun työväenluokan ja verenimijätsaarin johtaman itsevaltiudellisen valtakomennon kasvoista kasvoihin. Venäjän suuri vallankumous on alkanut. Kaikkien, joille kansan vapaus on todella kallis, on voitettava tai kuoltava. Ollen ennen kaikkea vallankumouksellinen ja tekojen mies ja nykyisen historiallisen ajankohdan tärkeyden käsittäen minä nykyisen asiointilan vallitessa kehoitan Venäjän kaikkia sosialistisia puolueita tekemään viipymättä keskenään sopimuksen ja ryhtymään tsarismia vastaan suunnatun aseellisen kapinan valmistelemiseen. Täytyy mobilisoida jokaisen puolueen kaikki voimat. Kaikilla täytyy olla yhteinen teknillinen taistelusuunnitelma. Pommit ja dynamiitti, yksilö- ja joukkoterrori, kaikki, mikä voi edesauttaa kansan kapinaa. Lähin päämäärä — itsevaltiuden kukistaminen, väliaikainen vallankumouhallitus, joka julistaa heti amnestian kaikille poliittisen ja uskon vapauden puolesta taistelijoille — aseistaa viipymättä kansan ja kutsuu heti koolle perustavan kokouksen yleisen, yhtäläisen, salaisen ja välittömän äänioikeuden perusteella. Toimeen, toverit! Eteenpäin, taisteluun! Toistakaamme pietarilaisten työläisten tammikuun 9 päivän tunnus — vapaus tai kuolema! Nyt on kaikkinaisen viivyttely ja järjestyksen puute rikos kansaa kohtaan, jonka etuja te puolustatte. Olen antanut kaikki voimani kansan palvelukseen, kansan, jonka riveistä itsekkin olen lähtöisin (talonpojan poika), — olen sitonut kohtaloni peruuttamattomasti taisteluun työväenluokan sortajia ja riistäjiä vastaan ja tulen luonnollisesti kaikesta sydämestäni ja sielustani olemaan niiden mukana, jotka ryhtyvät tositeolla käiksi proletariaatin ja kaikkien työtätekevien joukkojen kapitalistisesta sorrosta ja poliittisesta orjuudesta todellisen vapauttamisen asiaan.

Georgi Gapon”.

Tämän kirjeen johdosta me katsomme puolestamme tarpeelliseksi lausua ajatuksemme mahdollisimman suoraan ja selvästi. Hänen ehdottamansa „sopimuksen” me katsomme mahdolliseksi, hyödylliseksi ja välttämättömäksi. Me tervehdimme sitä, että G. Gapon puhuu nimenomaan „sopimuksesta”, sillä vain jokaisen eri puolueen täydellisen

periaatteellisen ja organisatorisen itsenäisyyden säilyttäminen voi saada aikaan sen, ettei niiden taisteluhenkisen yhtymisen yritykset olisi toivottomia. Näiden yritysten suhteen meidän on oltava hyvin varovaisia, jottei asiaa pilattaisi erilaatuisen tarpeettomalla yhteensitomisella. Meidän on kiertämättä getrennt marschieren (kuljettava erikseen), mutta me voimme monesti ja me voimme nimenomaan nyt vereint schlagen (iskeä yhdessä). Meidän kannaltamme katsoen olisi toivottavaa, että tämä sopimus ei käsittäisi ainoastaan sosialistisia puolueita, vaan myös *vallankumoukselliset* puolueet, sillä taistelun lähimmässä päämäärässä ei ole mitään sosialistista, ja me emme saa sekottaa emmekä me koskaan salli sekotettavan lähimpiä demokraattisia päämääriä sosialistisen vallankumouksen lopullisiin päämääriimme. Olisi toivottavaa ja meidän kannaltamme katsottuna sopimukselle *välttämätöntä*, että yleisen „yksilö- ja joukkoterroriin” kutsumisen asemesta yhdistettyjen toimintojen tehtäväksi asetettaisiin suoraan ja selvästi terrorismin välitön ja tosiasiallinen *yhdistäminen* käytännössä joukkojen kapinaan. Tosin Gaponin lisäys: „kaikki, mikä voi edesauttaa kansan kapinaa”, osoittaa selvästi hänen halunsa alistaa myös yksilöterrorin nimenomaan tälle tarkoitukselle, mutta tuo halu, joka viittaa siihen samaan ajatukseen, minkä panimme merkille „Revoljutionnaja Rossijan” 58. numerossa, pitää ilmaista määritellymmin ja muodota täysin selviksi käytännöllisiksi päätöksiksi. Lopuksi huomautamme,— ehdotettavan sopimuksen mahdollisuuden ehdoista riippumatta, että meistä näyttää kielteiseltä seicalta myös se, että G. Gapon on puolueiden ulkopuolella. On itsestään ymmärrettävää, että Gapon, joka siirtyi sellaisella nopeudella tsaariin-uskomisesta ja hänen puoleensa anomuksella kääntymisestä vallankumouksellisiin päämääriin, ei ole voinut luoda itselleen heti selvää vallankumouksellista maailmankatsomusta. Se on kiertämätöntä, ja mitä nopeampaa ja laajempaa tulee olemaan vallankumouksen kehitys, sitä useammin tuollainen ilmiö tulee toistumaan. Mutta täydellinen selvyys ja selväpiirteisyys puolueiden, suuntien ja suuntavaihteiden välisissä suhteissa on ehdottoman välttämätön ehto vähänkin menestykselliselle väliaikaiselle sopimukselle niiden välillä. Jokaisessa käytännöllisessä askeleessa tarvitaan selvyyttä ja selväpiirteisyyttä, ja niistä määräytyy

selväpiirteisyys ja horjumisten puuttuminen todellisessa, *käytännöllisessä* asiassa. Vallankumouksen alkaminen Venäjällä johtaa luultavasti siihen, että poliittiselle areenalle astuu monia henkilöitä ja ehkä suuntiakin, jotka tulevat olemaan sitä mieltä, että tunnus „vallankumous” on „toimen miehille” täysin riittävä määritelmä heidän päämääristään ja toimintakeinoistaan. Ei voi olla mitään virheellisempää kuin tuollainen mielipide. Korkeammalta tai mukavammalta tai „diplomaattisemmalta” näyttävä puolueiden ulkopuolinen kanta on tosiasiasa vain *epäselvempi*, hämäämpi kanta, jossa piilee kiertämättömästi käytännöllisessä toiminnassa ilmeneviä epä johdonmukaisuuksia ja horjuntuja. Vallankumouksen hyväksi meidän ihanteenamme ei lainkaan tule olla se, että kaikki puolueet, kaikki suunnat ja suuntavivahteet valautuisivat yhdeksi vallankumoukselliseksi kaaokseksi. Päinvastoin, vallankumouksellisen liikkeen kasvu ja laajeneminen, sen läheneminen kansan eri luokkien ja kerrosten yhä sankempia rivejä aiheuttaa kiertämättä (ja se on hyvä, että aiheuttaa) yhä uusia suuntia ja suuntavivahteita. Vain niiden täydellinen selvyys ja selväpiirteisyys keskinäisissä suhteissaan ja suhtautumisessaan vallankumouksellisen proletariaatin kantaan voivat turvata vallankumouksellisen liikkeen suurimman menestyksen. Vain keskinäissuhteiden täydellinen selvyys voi turvata yhteisen lähimmän päämäärän saavuttamiseksi tehtävän sopimuksen menestyksen.

Tämä lähin päämäärä on mielestämme *hahmoteltu* aivan oikein G. Gaponin kirjeessä: 1) itsevaltiuden kukistaminen, 2) väliaikainen vallankumousohallitus, 3) viipymätön amnestia poliittisen ja uskon vapauden puolesta taistelijoille,— tietysti myöskin lakkovapauden j.n.e. puolesta taistelijoille, 4) kansan viipymätön aseistaminen ja 5) yleisvenäläisen perustavan kokouksen viipymätön koollekutsuminen yleisen, yhtäläisen, välittömän ja salaisen äänioikeuden perusteella. Sen, että vallankumousohallitus toteuttaa viipymättä kaikkien kansalaisten tasa-arvoisuuden ja täydellisen poliittisen vapauden vaaleissa, Gapon tietysti edellyttää, mutta se olisi voitu sanoa suoraankin. Edelleen olisi tarkoituksenmukaista ottaa väliaikaisen hallituksen ohjelmaan myöskin vallankumouksellisten talonpoikaiskomiteoiden muodostaminen kaikkialle demokraattisen kumouksen tukemiseksi ja sen toteuttamiseksi yksityiskohdissaan. Vallankumouksen

menestys riippuu hyvin monessa suhteessa talonpoikaiston vallankumouksellisesta omatoimisuudesta, ja sellaisen tunnuksen perustalla kuin olemme esittäneet voisivat luultavasti yhtyä erilaiset sosialistiset ja vallankumouksellisdemokraattiset puolueet.

Toivomme, että G. Gapon, joka on niin syvällisesti kokenut ja tuntenut siirtymisen poliittisesti tiedottoman kansan katsantokannoista vallankumouksellisiin katsantokantoihin, onnistuu kehittämään itsessään vallankumouksellisen maailmankatsomuksen selvyuden, mikä on poliittiselle toimihenkilölle välttämätön. Toivomme, että hänen kehoituksellaan: taistelususopimus kapinaa varten olisi menestystä ja että vallankumouksellinen proletariaatti, kulkien rinnan vallankumouksellisen demokratian kanssa, voisi antaa iskun itsevaltiudelle ja kukistaa sen mitä pikimmin, varmimmin ja pienimpien uhrien hinnalla.

„Vperjod“ № 7,
helmikuun 21 (8) pñä 1905

Julkaistaan „Vperjod“ lehdessä
tekstiin mukaan